

Юлія СТИРКІНА

(м. Полтава)

Науковка, педагогиня, письменниця. Народилася в м. Полтаві 1973 р. Доцентка Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка, викладачка англійської мови. Членкиня літературного клубу «Творчий ковчег Полтава», Національної спілки письменників України.

Видала дві поетичні збірки – «Віршовані невитримані вина» (2018) та «Молявки міської мавки» (2019). Має чимало літературно-художніх публікацій у часописах та альманахах. Переможниця літературних конкурсів і фестивалів «Ой, не однаково мені», «Інтереальність» (двічі), «Зірка Різдва», «Здорові вірші», «Віконце в літо», конкурсу літературно-мистецького журналу «Склянка часу» (двічі), Міжнародного конкурсу «Політ і клич журавля», лауреатка Полтавської обласної премії імені І. П. Котляревського (2020), володарка Гран-прі конкурсу «Поетичне казино». Працювала в журі Міжнародного літературного конкурсу «Свято Різдва», Полтавського Міжнародного літературного конкурсу «Чорний Ананас». Постійна учасниця поетичних читань у Полтаві, Києві, Харкові, Запоріжжі. Виступає з творами на радіо й телебаченні, постійно веде поетичну сторінку у фейсбуку (Julia Styrkina). На слова її лірики створено цикл авторських романсів.

* * *

Допоки немає сирени і падає сніг,
такий невимовно прекрасний, немов довоєнний, –
цілуй мене, милий, хай то буде пристрасне «ні»
війні, і ворожим військам, і сигналам сирени.
Цей сніг березневий – провісник і привид весни,
що мала цвісти, та у зародку вбита війною
за те, що весна – більш немає у неї вини –
убита вона. Та лишилися ми із тобою.
Нехай будуть прокляті всі, хто убив цю весну,
убив, розстріляв і насипав над нею могилу, –
цілуй мене, милий, нехай ще ясніше збагну,
що я ще жива, що люблю, як раніше любила.
Будь прокляті ббивці весни – ні за що, просто так,
за те, що весна, що вагітна розмаєм зеленим...
Цілуй мене, милий, допоки ще теплі вуста,
допоки ще падає сніг і не чути сирени.
Ось-ось запалає навколо холодна земля,
і сніг березневий розквітне червоним на білім,

та поки ще тиша і гуркіт лишень іздала –
жахи хоч на мить прожени – поцілуй мене, милий,
хай б'ється у грудях кохання, а не переляк,
ми тіло до тіла, а вуста до вуст притулімо,
і буде як буде, що буде – то буде, хай так,
поцілить – то разом, а може, як разом – то й мимо.
Цілуй мене, милий, допоки ця тиша і сніг,
такий невимовно прекрасний, немов довоєнний...
Як думаєш, буде колись воскресіння весни?
Нехай не для нас, хоч для когось – чи вщухнуть сирени?

БІЖЕНЦЯМ

Птахи, птахи, сполохані птахи,
покинувши своїх, летять на Захід...
Зруйновано і стіни, і дахи,
і серце, і душа зійшли на плаху.
Вони летять від вибухів і мін
та від страшного гуркоту і свисту,
куди летять – не знає ні один,
в які краї, в які юдолі світу?
Як лячно гнізда кидати свої,
як тоскно душу й серце залишати
там, де пройшли найкращі світлі дні,
там, де жили усі у рідній хаті.
Навік лишити камінь на душі:
гніздо, де все колись було до ладу,
і хтозна де, куди, чому спішить
до іншого і дерева, і саду?
...Як хочеться прокинутись у світ,
де без війни текло життя буденне,
та як не плач, як не шукай, не зви,
жахливий сон – постійно, безперервно...
Зруйноване, зруйноване уцент
життя й любов, минуле і колишне...
Я проклинаю тих, хто вбив момент,
хто вкрав життя свавільно і цинічно.